

den udenfor de specielle Martfredsbestemmelser gjældende almindelige Ret. Gjældende Ret turde det være, at det ikke kan paalægges Cieren af Dyr, forsaavidt de høre til dem, som — saaledes som Danske Lov udtrykker sig — „Mand lovlig maa have“, at give Erstatning for den Skade, saadanne Dyr gjøre, medmindre de have været Redskaber for Cierens forsættlige eller uagtsomme Handlinger, eller Cieren, forsaavidt Dyret har handlet af egen Drift, har ladet det mangle paa behørig Agtpaagivenhed og Bevogtning; men udenfor saadanne Tilfælde er Cieren af saadanne Dyr ikke erstatningspligtig for den Skade, de gjøre paa andre Dyr, Menneffer eller livløse Ting, medmindre Saadant udtrykkelig er foreskrevet i Lovgivningen. Spørges der da, om Lovgivningen ikke indeholder Sigt, skal jeg bemærke, at derhenhørende Regler findes i D. L. 6—10; men der findes med Hensyn til Skade af Dyr paa andre Dyr kun en meget upraktisk Bestemmelse om Drab af Husdyr ved andre Husdyr, og denne Bestemmelse er tilmed fortolket saaledes, at den kun er anvendelig, naar Drabet skyldes en saadan Uvane, som er ommeldt i Artiklen, men derimod ikke, naar det skyldes en med Naturens Orden stemmende Drift. Om Beskadigelse af Dyr ved andre Dyr indeholder derimod Christian den Femtes Lov ingen Bestemmelser. Saaledes er Stillingen. Der turde derfor være god Grund for Udvalget til at foreslaa her at indføre den Bestemmelse, at saadan Skade skal erstattes. Vi have tilladt os i Betænkningen nærmere at motivere den af Hensyn til den Vigtighed, en saadan Bestemmelse har for hele Husdyravlens, og jeg tør altsaa i saa Henseende henvise til Betænkningen. Dermed haaber jeg at have anført Tilstrækkeligt angaaende Vindringsforslaget under Nr. 1 og angaaende § 1. — Jeg turde maasse i Forbindelse med § 1 sige et Par Ord om § 10, som slutter sig dertil, idet § 1 indeholder Regler for, hvilken Skade der skal erstattes, § 10 for, hvorledes man har at forholde sig for at faae Erstatningen. Til denne § 10 har Udvalget ikke stillet noget Vindringsforslag og har i det Hele taget ikke fundet Noget at erindre ved samme, idet man nemlig, forsaavidt Fremgangsmaaden efter §

10 siges ikke at skulle være anvendelig, naar det Paserede er Gjenstand for offentlig Paatale, antager, at dette skal forstaaes saaledes, at, hvor det Paserede er Gjenstand for offentlig Paatale, har den Skadelidte Afgang til at faae Stadeserstatning tilkjendt under den offentlige Sag. Det Gnefte, der maasse kunde anføres imod § 10, skulde være det, at det ikke udtrykkelig er nævnt, at det Ufred gjørende Dyrs Eier skal betale Burderingsomkostningerne. Naar Sagen kommer for Domstolene i Tilfælde af, at Vedkommende ikke godvillig vil betale, tvivler jeg vel ikke paa, at Domstolene ville tilkjende den Skadelidte Burderingsomkostningerne, men det er dog faldet mig ind ved nu seneft at se paa Lovforslaget, om det ikke kunde være rigtigt at give en udtrykkelig Bestemmelse i saa Henseende.

Jeg skal dernæst gaa over til § 2. § 2 giver Reglen for Optagelsesretten, og til denne slutte sig §§ 3, 5 og 6. Saaledes som Reglen om Optagelsesretten her er given, har Udvalget Intet at bemærke ved den og veed navnlig heller ikke Noget at erindre mod Tilføielsen om Optagelsesret for Ciere af private Beie. De Vindringsforslag, der under Nr. 2 og 3 ere stillede til denne Paragraph, gaa ud paa Tillæg til Paragraphen. Vindringsforslaget under Nr. 2 gaar ud paa at indføre en Straffebestemmelse for den, som egenmægtig tager sine Dyr, som en anden Mand har optaget, tilbage. Denne Handling bør uidentvivel være strafbar; det hører til at give Optagelsesretten et fylldigt Indhold, at Krænkelse af den belægges med Straf, og den Handling at tage det optagne Dyr tilbage turde ikke gaa ind under Begrebet Selvtægt. Den kan ganske vist fremtræde som Selvtægt, nemlig naar vedkommende Eier mener, at Jordbrugeren med Urette har optaget Dyret, og han saa istedetfor at gaa Rettens Bei tager sig selv til Rette, men i sig selv er Handlingen ikke Selvtægt, det er en Krænkelse af Jordbrugers Ret til at tilbageholde Dyret til Sikkerhed for visse Ydelse, som han kan forlange af Cieren, inden denne faar sit Dyr tilbage. Da Handlingen saaledes ikke kan henføres under Selvtægt, altsaa ikke straffes efter Straffelovens § 116, og heller ikke kan henføres under nogen